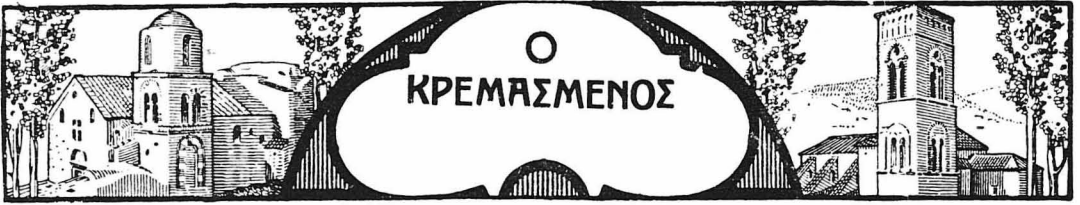

ΠΕΡΙΠΕΤΡΙΑ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΩΝΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΔΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Α, μά εγινες ανυπόφορος τελευταία! Είμαι άγανακτημένη μαζί σου... Σε μισώ, δέν θέλω νά σε βλέπω στά μάτια μου... φώναζε ή μίς Ζενύ κι' εξακολούθησε μέ άξιοπρέπεια τόν δρόμο της.

— Η άξιογάτηρή αυτή νέα, ψυθόσε ο άκόλουθος άπομακρυνόμενος, είνε άγανακτημένη μαζί μου, μέ βόισκει ανυπόφορον και μέ μισεί... Δέν έπίσχυε λοιπόν άμφιβολία, ότι μ' αγατά!...

— Ύστερα από λίγα λετά φάνηκαν στον κήπο ο δούξ Μονμορανού μέ τόν Ροβέρτο Κέο.

Ο δούξ κοιτούσε στά χέρια του τόν σημείωμα της Λευκής, τόν όποιο μόλις είχε λάβει. Τόν είχε διαβάσει και είχε γίνει σκεπτικώδης.

Ο Κέο τόν άντελήθη άμέσως αυτό και τόν ρώτησε άνήγηχα :

— Τι έχετε, κύριε δούξ; Φανόσαστε πολύ στενοχωρημένος...

Ο Έφοδός Μονμορανού έδωσε στό Ροβέρτο τόν γράμμα της Λευκής και τόν ειπε ζηρώ :

— Διάβασε και θά κρίνης μόνος σου...

Κατόπιν άπομακρύνθηκε ψυθίζοντας :

— Είμαι εύτυχής που ή άνηχη της κηδεμονευμένης μου μέ βγά-

ζει από μέ άνεπιθύμητη έτοιχοσού. Κι' έτσι δέν έχω πια καμιά άνάγη νά άνα-

κατασταίω στις έποχέςς αυτού τού νεο-

φωτιστού έπαύτου, που ίσως και νά μιν

άξίζη καθόλου τόν κόσμο...

Ο Ροβέρτος, μαντεύοντας ότι θά μά-

θανε κάποια φοβερή είδηση, έπεσε έπάνω

σ' ένα κάθισμα κι' άμέσως αισθάνθηκε τά

χέρια του νά τρέμουν.

— Ανάμεσα άπ' τά μάτια του κι' από

την έπιστολή άπλωνόταν ένας σκοτεινός

πέπλος. Ποιό ζοφερό αίνημα νάκλεινε

τάχα εκείνο τόν χωρτί μέσα στις λίγες

γραμμές του; Διασβανόταν ότι θά περι-

είχε άνηχη απάντησι έκ μέρους της

Λευκής, αλλά όσάσως δέν ήθελε νά τόν

όμοιογήση στον έαυτό του.

Έπί τέλους πήρε την απόφασι κι' ά-

νοίξε τόν σημείωμα. Μόλις όμως τόν διά-

βάσε, τόν άρρησε άμέσως νά τού πείσι κά-

τι, ενώ συγχρόνως μιά φοβερή βλαστή-

μα έξερψε άπ' τόν στόμα του.

— Έπειτα σταίωσε τά χέρια του και

στήριξε τις πλάτες του στό κάθισμά του.

Αισθανόταν τόν λογισμό του νά σφίγγεται

και οίχη προετό διαπερνούσαν τόν κορμί

του...

Τι σκεπτόταν εκείνη την ώρα; Τίποτε

ή μάλλον πολλά και όλα μαζί. Η ιδέες

του στριφογυνούσαν μέσ στό μυαλό του,

σαν ένας σφοδρός από φύλλα που θά συνε-

παιρνε ο άνέμος. Γύρω του άπλωνόταν

ένα τρομαχτικό χάος και δέν βόλετε τί-

ποτε. Ήταν σαν βυθισμένος μέσα στό

κενό, στην καταστροφή, στό θάνατο...

Γιά νά βγη άπ' αυτή την τρομερή

θέση, μόνον ένα μέσον ήπρχε : νά φωνάξη. 'Αλλ' όταν προσπάθησε

νέ τόν κόνη, δέν κατορθώσε νά βγάλη, παρά ένα πινυμένο ούγγο, σαν

νευροαχητό έτοιμοθάνατου.

Σγά, σγά όμως άρχισε νά συνήχεται και σέ λίγο είχε πλήρη

συναίσθησι τού άπροσδοκίτου ολέθρου του. Κατανοούσε έκεί πλέον, ότι ή

πρώτη του ήταν οριστική και άνεπιανόρθωτη και ότι τίποτε δέν θά μπο-

ρούσε νά άντιληφούση την απόλειά του.

Τή Λευκή δέν την άγαπούσε κατά βάθος, αλλά την έποδοσε λόγω

της άσπουδότης καλόνης της. Ήταν τόσο βέβαιος, ότι θά γινόταν

σύντροφός της, ώστε έθεωρούσε τώρα τον έαυτό του σαν άπατημένο, που

θάρρεπε νά έκδιωχθή. Έπειτα δέν έχανε μόνον αυτή, αλλά και τόν

τίτλο, την εύγένεια, τή πλούτη... Όλα εκείνα τή κτήματα τού Βάσα,

που τά λογάριαζε πρό ολίγου γιά δικιά του, έπρόκειτο νά περιέλθουν

ύπό την κατοχή ενός άλλου, ενός άντεραςού, ενός έχθρου!

Δέν τού έμνε πια καμιά έλπίδα και μορούσε ν' απόβάλη τόν

προσωπείο, που φορούσε ως τώρα, χωρίς νά φοβηθή ότι θά παρεξη-

γηθή από κανένα.

— Νά ή αίτια όλου τού κακού! εινε άτάραχα ο Ρογήςος.

— Α! πόσο σάς μισώ όλοις! φώναζε σχε δόν μεγαλοφώνως. Και τόν Μονμορανού και τή Λευκή και τόν Ρολάνδο... Καί πρό πάντων έ- σένα, καταραμένη ξένη, φάντασμα τού κόμητος Κανδά, Ρογήςος Βάλ- τερ! Πρέπει νά σάς έκδικηθώ όλους, έστω κι αν είνε άνάγη νά ανατινάξω τόν πάγο στον άέρα και νά σκοτωθώ μαζί σας!...

Έξαρνα σηκώθηκε μέ μιάς, σαν νά τόν είχε χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα στην καρδιά. Έκείνη τή στιγμή ο Ρογήςος βόλετο προχωρούσε άπ' τόν διαμέρισμα της δεσποινίδος Βάσα προς τόν πιπτερο και περ- νούσε σ' άπόστασι ολίγων βημάτων άπ' αυτόν έξήμος, χαμογελάστος, χαρούμενος, εύτυχισμένος, ξεχειλιμένος από τόν έρωτα και τόν έν- δυνασιασμό της νεότηδης...

— Ας άρχίσουμε από αυτόν πρώτα—πρώτα! σέβριγχε ο Ροβέρ- τος και τόν έχαμέσε.

— 'Αλλ' ο Ρογήςος, βυθισμένος στις όνειροπολήσεις του, δέν έπρό- σεξε κι' εξακολούθησε τόν δρόμο του, χωρίς ν' άποδώσει τόν χαριετισμό.

— Ε! κι' έτσι... τόν φώναζε ο Ροβέρτος.

— Τι μέ θέλετε, κύριε; ρώτησε ο νεανίας γυρνώντας πίσω και πα- ρατηρώντας τόν ανεπιλήρητό του, τόν όποιο ή μορφή είχε γίνει, τόσα

πό κλειστή και πο άπατία.

— Κύριε, έλαβα την τιμή νά σάς χαριετίσω και έπιθυώ νά μου

άνταποδώσετε τόν χαριετισμό, άπάντησε ο Ροβέρτος μέ ύφος ύβρι- στικώτατο και επιβουβή.

— Ήμουν άφηρημένος, κύριε, ειπε ο νεός, και δέν τόν προσέβα.

— Αν μου κάνατε την παρατήρησι μέ τρόπο εύγενικό, ίσως έπρόθυμοι- σόμην νά σάς ζήτησω συγγνώμη. 'Αλλ' έ-

πιθυή ή συμπεριφορά σας είνε άνάμοχησι, μέ άναγκάζετε νά σάς άπαντήσω, ότι σ' η

αυτή της Σουηδίας, και άναμφιβάτως και της Γαλλίας, οι ευταγείδια δέν συνήθίζουν

νά χαριετουν τους καταφύτους τους...

Στά λόγια αυτά ένα κίημα άμωτος ανέ-

θηκε στό πρόσωπο τού Ροβέρτου, ο όποιος

φώναζε στό Ρογήςο :

— Βλέπω κύριε, ότι άγνοείτε ποιός εί-

μαι!

— Είστε, άν δέν άπατόμα, κάποιος άπ'

τους άνθρώπους τού δουκάδ Μονμορανού.

Είμωθος γραμματέης του, νομίζω, άγού επί

πολίτη καρό έχρημοσύνασε ως τούτοισς και

τύν πατέρα του.

— Είμαι ο έπαύτης Ροβέρτος Κέο!...

Στό άκουσμα τού όνόματος αυτού ο Ρο-

γήςος άρχισε νά γελά όδυτά. Συγχρόνως

γύρισε τις πλάτες στό Ροβέρτο, μοιζμου- ρίζοντας :

— Ήπαύτης τής όρας!

— Μάλιστα, αμνησθήσε ο άλλος γλευκο-

σινά, έπαύτης; τίς όρας, αντίξιος όμως

ενός άντικόμητους τής εύχης, όπως είπαυτε

όίς!...

Ο Ρογήςος άντισήκωσε τούς όμους, έ-

ξοκαλούθοντας πάντα νά γελά. Έξαρνα

ένός κάτου πεσημό τόν σημείωμα της Λευ-

κής και τή κατάλαβε στα.

— Νά ή αίτια όλου τού κακού! ειπε άτάραχα

σου με, κύριε έπαύτης... Φανόσε μεθυσμένος. Πήγ

— 'Αποτίσης άπιστοβόρησε κατά δύο βήματα και τρα

— Ναι, είμαι μεθυσμένος, κιλά τόν ειπες! Είμαι μεθυσμένος από

όργη, μεθυσμένος από μίσος, μεθυσμένος από έκδιήνη... Ύπερησι-

πύ σου μονάχα τόν έαυτό σου...

Και, λέγοντας αυτά, έλαβε τ'αύτη άμνησι.

Η εύθυμία τού κόμητος έδραύασαίσθησε. Έφοίσε γύρω του τή

βλέμματα και βλέποντας τόν 'Αμαδι, που τόν είχαν πρ

ασηλώσει έκεί ή άγριοφονώδης τού Κέο, τού φώναζε :

— Ακόλουθη, κάνε μου τή χάρη, πέ παρακαλώ, νά πιάς

στό σταύλο και νά στειλεις τρεις ίπποκόμητους γιά νά

μέ ξεφορτώσαν άπ' απόν τόν άδιάντροπο, που μ' ένοχη...

— Αμέσως, κύριε άντικόμη! άπορώθησε ο 'Αμαδι.

— Ού μονοαχητής; ρώτησε ο Ροβέρτος τόν Ρογήςο,

αργαίνοντας τοντά του. (Δι. Λουδοβ.)